

Sambafotball i Rio de Janeiro

DEL I

Skuespill av Sverre Aasen

Medvirkende:

Sjur (ny gutt på skolen)

Finn

Espen

Eva

Trener

Valdo (eier av sportsbutikk)

Paulo (politimann og venn av Valdo)

Fabio (politimann)

En gjeng fotballspillere (barn) deriblant:

Liza

Mario

Sergio

Wilma (Fabios kone)

Scene 1: Are you sure ?

(Sjur er ny på skolen. Ennå går han mye for seg selv, spesielt holder han seg mye på grusbanen på Gausel. Der står han og trikser med ballen eller skyter på mål. Han er ganske god. Tre andre går også mye på banen for å trene fotball eller bare fordi de ikke har så mange andre steder å være. Det er Finn, Espen og Eva, og selv om de ikke akkurat er bestevenner, holder de sammen. De har merket seg Sjur, i alle fall har Finn gjort det.)

Finn : Se på han der. Han er på banen hver eneste dag.
Fatter ikke at han gidd. Hvem er det forresten ?
Kjenner dere ham ?

Espen : Nei, han er ny på skolen. Jeg tror han går i sjette
klasse.

Eva : Han er ganske pen.

Finn : Å, hekkaren ! Tenker du ikke på annet ? Se på de
klærne. Han går jo kledd som en reklame for Fretex.

Eva : Og så? Vet ikke du at den skjønnne kler alt ?

Espen : Hør nå ! Den treningsdrakten er så gammel at han
sikkert har kjøpt den av Moses.

Eva : Du er virkelig morsom. Han er i alle fall bedre i fot-

Finn : Er han der bedre enn oss ? Jeg som trodde du hadde
greie på fotball. Jeg scoret DET !! målet mot Hinna på
lørdag.

Espen : Æhem ! (Han ser opp i luften og plystrer.)

Finn : Hva er det med deg ?

Espen : Ikke annet enn at jeg har hørt om den kampen,
blant annet om scoringen din. Vil du at jeg skal
fortelle om den ?

Finn : (Nøler litt.)
Æh, du behøver ikke.

Eva : Nå ble jeg nysgjerrig. Fortell, Espen. Finn skal alltid skryte. Vant de forresten ?

Espen : Nei, det gjorde de ikke.

Eva : Hvor mye tapte de da ?

Finn : Drit på det. Bli heller med på å låne ballen til han der.

Eva : Hør på ham, nå er det om å gjøre å ro seg i land, er det ikke ? Kom igjen, Espen, hvor mye tapte de ?

Finn : (Sparker Espen på leggen.)
Blir du med og tar den ballen, eller...?

Espen : Auu ! Det der gjorde vondt, men hvis du tror jeg blir redd, tar du feil.

Eva : Flott, Espen ! Si det. Hvor mye tapte de ?

Finn : (Prøver å overdøve Espen.)
Hei du, din bonde ! Får vi låne ballen litt ?
(Han går mot den nye gutten.)

Eva : (Roper etter ham.)
Hvor mye tapte dere ?

Espen : De tapte 15 - 1 !!!!!

Eva : 15 - 1 ? Og han skryter av det ene målet ?

Espen : Men det var litt av en scoring skal jeg si deg. Sånne ser du ikke ofte.

Eva : Å ? Var det et brassespark ? Scoret han med ryggen mot mål ?

Espen : Ja, det kan du godt si. Han hadde i alle fall ryggen mot mål.

Eva : Kom igjen ! Var det en brasse eller ikke ?

Espen : Nei, det var ikke en brasse.

Eva : Hva da, din treiging ?

Espen : Æhem,jo,Finn scoret med rompå !

Eva : Med rompå ?

Espen : Ja, Hinna- keeperen var uheldig med et utspill. Han traff Finn i æssen. Returen gikk rett i mål !

Eva : (Slår seg på knærne og holder på å le seg i hjel.)
Jeg dør ! Og det skryter han av. Han er ikke sann !
(Hun stopper brått å le. Finn tøffer seg mot Sjur.)
Hva er det nå han finner på ?

Espen : Typisk Finnemann !

Finn : Hei kompis, har du kjøpt hele banen?

Sjur : (Synes ikke det er noen vits i å svare og fortsetter å trikse.)

Finn : Hallo der ! Jorden kaller! Jeg spurte deg om noe. Er du døv kanskje ?

Sjur : (Tar ballen og holder den.)
Neida, jeg er ikke døv og jeg heter Sjur.

Finn : Heter du - Sjur ? Are you sure ?
(Han tror han er skrekkelig løyen og gjentar det.)
Are you sure ?

Sjur : Det holder, jeg kan engelsk.

Finn : Så bra, et øyeblikk trodde jeg du het PELE. Du vet, det samme som en viss fotballspiller fra Brasil.

Sjur : Trodde du virkelig det ? Jaja, takk skal du ha. Jeg har lest om PELE, han var jo verdens beste. Synes du jeg er like god som han ?

Finn : Jasså, er du helt innbilsk, eller?

Sjur : Hva mener du nå ?

Finn : Tror du virkelig at du kan sammenlikne deg med PELE ?

Sjur : Om jeg tror det ? Nei, det gjør jeg ikke. Det var jo du som sa det. Jeg er passe god, tenker jeg. Blir du forresten med på to-dabb ? Det er gørr kjedelig å holde på aleine.

Finn : (Nøler litt med å svare. Den nye gutten lar seg ikke provosere. Han må finne på noe annet.)
Ok, da. Jeg tar oppspark !
(Sjur nikker og sentrer over til Finn, men han har andre planer. Han sparker ballen vekk.)
Kom igjen, PELE ! Husk bare to dabb !

Sjur : Jøss, du er jammen kjekk. Den ballen får du fint se til å hente.
(Men det akter ikke Finn å gjøre. Tvert i mot, nå har han fått det akkurat slik han ville. Dessuten har Eva og Espen kommet bort til dem. Finn gjør regning at de er på lag med ham.)

Finn : Hør på ham! Tror han er PELE så kan han ikke en gang spille to dabb !

Eva : Du gjors på, Finn !

Espen : Typisk Finnemann. Jeg sa det jo !

Sjur : (Tar tak i Finn.)
Henter du ballen, eller?

Finn : (Tar tak i Sjur. Så er slosskampen i gang.)

Trener : (Da kommer tilfeldigvis treneren deres forbi.)
Hei gutter, har dere ikke noe bedre å ta dere til ?
(Han skiller dem.)
Hvem eier denne ballen, forresten ?

Sjur : Den er min. Han sparket den vekk.

Trener : Gjorde du det, Finn ?

Finn : Æh, jeg traff visst litt dårlig på ballen.

Espen : Traff litt dårlig, liksom.

Eva : Du skulle heller brukt rompå.

Trener : Ikke tull mer nå. Bli heller med meg bort på skolen. Der viser de et stykke om hvordan det er å være på deres alder i Brasil. Der sloss de også om fotball, men i PELEs og fotballens hjemland går det virkelig på livet løs.

Finn : Hva mener du ? Dreper de hverandre ?

Trener : Du får svaret om du blir med. Kommer dere ?

Alle : Selvfølgelig.

Scene 2: Valdos sportsbutikk

(Eieren av sportsbutikken, Valdo, står og tripper nervøst i døren. Kikker stadig på klokken.)

Valdo : Nå må han se til å komme. Han skulle vært her for en time siden. Det går snart ikke an å stole på noen.
(Valdo går bort til hjørnet og ser nedover gaten. Mens han står der, sniker en hettedekket kar seg innpå ham bakfra og setter en pistol i nakken på ham.)

Paulo : En lyd, og du er død !

Valdo : (Bli stående stiv av skrekk uten å få fram et ord.)

Paulo : (Ler tørt og kommanderer Valdo til å snu seg.)
Snu deg langsomt og hold hendene høyt over hodet.
Lukk øynene !

Valdo : (Snur seg stivt med øynene lukket. Overfallsmannen trekker av seg hetten og stikker pistolen i beltet.)
Nå kan du se.

Valdo : (Åpner øynene og sukker lettet før han trekker pusten dypt.)
Paulo, din skurk ! Du skremte nesten vettet av meg.

Paulo : Og det var ikke særlig vanskelig heller. Du må passe bedre på, ellers kommer du til å bli rundstjålet av virkelige skurker. For ikke å snakke om alle lausungene her i strøket. Det kryr jo av pappeskeunger i alle gatene.

Valdo : Det er nettopp derfor jeg vil ha hjelp av deg. Jeg tjener snart ikke penger på grunn av frekke unger. De rundstjeler meg.

Paulo : Det tror jeg nok med så mye fint sportsutstyr som du har.
(Paulo ser seg rundt. Blikket faller på et bilde av PELE. Det står bak et par helt spesielle sko.)
Og se her ! Hvordan i all verden har du fått tak i disse ?
(Paulo holder skoene opp og plystrer imponert.)
Selve PELE sin sko !

Valdo : Det stemmer. Det er virkelig PELE sine sko. Men det er ikke jeg som eier dem. Jeg har dem bare til låns, og nå er jeg livredd at de skal bli stjålet.

Paulo : Jeg kan tenke meg det, ja. Det kommer vel tusenvis av unger bare for å se på de skoene. Masse kunder med andre ord.

Valdo : Jada, men noen har satt ut et rykte blant pappeskeungene.

Paulo : Hva da for et rykte ?

Valdo : Det sies at skoene er magiske. Den som får tak i dem blir like god som PELE.

Paulo : Magiske ? Har du hørt ! Jaja, ikke så dumt tenkt. PELE var jo reine trollmannen med ballen. Men selvfølgelig er det bare rein overtro.

Valdo : Overtro eller ikke. Pappeskeungene tror i alle fall på det, for ryktet sier og at det bare er på føttene til fattige unger at magien virker.

Paulo : Kan tenke meg det , ja. PELE var fattiggutt selv. Men ok, Valdo. Du behøver ikke bekymre deg fra nå av, det skal jeg sørge for.
(Han klapper på pistolen og ler tørt og nifst.)

Valdo : Det er godt, du skal få bra betaling om du klarer å holde butikkyvene unna.

Paulo : Men jeg klarer det ikke alene. Jeg må ha tak i en medhjelper.

Valdo : Hvem da ?

Paulo : Jeg kjenner en fersking i politiet. På tide at han får prøve seg på litt tøffere arbeid enn å dirigere trafikken.

Valdo : Hva mener du med tøffere arbeid ?

Paulo : Det skal ikke du tenke på, men når vi er ferdig med jobben er det ingen pappeskeunger som skal tøre å nærme seg butikken din. Vær du trygg !

Valdo : Det høres bra ut. Når starter dere ?

Paulo : I morgen, tenker jeg. Må bare snakke litt med min ferske venn, Fabio.
(Paulo klapper igjen på pistolen før han går.)

Valdo : (Retter litt på PELEs sko.)
Uff for en nifs type. Jeg ville ikke likt å komme i klypene på ham. Lurer på hvordan han har tenkt å skremme pappeskeungene ?

Scene 3: En bakgårdsløkke i Rio

(På en bakgårdsløkke i Rio de Janeiro er politimannen Fabio trener for en gjeng 10 - 12 åringer, både gutter og jenter. De holder på å avslutte treningen med litt heading og lette spark til hverandre. Før treningen er helt slutt tar de litt lett styrketrening.)

Fabio : Vi må bli litt sterkere i magen, ryggen og armene.
Det nytter ikke bare å trikse med ballen. Kom igjen nå, ta i ! 10 armhevinger ! 1 - 2 - 3.... fir?
(Men ingen av dem klarer den fjerde.)
Jøss, er dere så svakeeller er dere bare helt pompa av balltreningen ?

Sergio : (Puster tungt.)
Åh, jeg er helt tom. Klarer ikke å røre meg en centimeter til i dag.

Mario : Samme her. Lukker jeg øynene nå, sovner jeg på stedet.

Fabio : (Ler litt av dem.)
Tuller dere med meg ?
(Det blir stille en stund. Så tar Liza ordet.)

Liza : De gjør nok ikke det, Fabio. Vi har vært oppe siden klokken 5 i morges. Dessutendessuten har vi nesten ikke spist hele dagen.

Fabio : Oppe siden klokken 5 ? Går dere med morgenavisen ?

Mario : Nei, hadde det bare vært så vel. Da kunne vi tjent oss litt penger.

Fabio : Men hvis dere ikke går med avisen, leverer melk på dørene eller selger nybakt brød, hva gjør dere da oppe klokken 5 om morgenen ?

Sergio : Behøver vi snakke om det akkurat nå ?

Fabio : Ja, det synes jeg.

Liza : Ok, du får sikkert greie på det før eller siden likevel.

Sannheten er at vi ble jaget. Nok kommunearbeidere skulle rydde opp i gaten vår. De tok alt vi eier og kastet det opp i svære bossbiler.

Mario : Til og med den nye jakken min tok de.

Fabio : Jeg forstår ikke. Kommunearbeidere kan vel ikke bare gå rett inn i huset til folk og kaste dere ut ?
Var ikke foreldrene deres hjemme ?

(Det blir stille igjen. Sergio, Mario og Liza veksler blikk.)

Liza : (Ser lenge på Fabio.)
Det er noe du ikke vet om oss, Fabio.

Fabio : Det kan du jammen si.

Liza : Vi bor ikke i hus, men på gaten. I sommer har vi bodd under store pappesker på fortauene midt i byen.

Sergio : Og ingen av oss har foreldre, i alle fall vet vi ikke hvor de holder til eller om de er i live....?
(Igjen blir det stille. Fabio vet ikke hva han skal si.)

Mario : Vi ville ikke at du skulle vite om det. Vi var redd du kom til å jage oss fra laget, for du er jo politi, er du ikke ? (De ser spent på Fabio.)

Fabio : Jo, det stemmer, men er dere redd for politiet ?
Har dere gjort noe galt ?

Liza : (Sukker dypt.)
Vi er livredd politiet, det kan du være sikker på.
Kommunens renholdsarbeidere rydder gatene og tar det lille vi eier, men politiet.....politiet slår oss og
(Liza ser ned. Hun tør ikke si mer.)

Sergio : Vet du virkelig ikke hva politiet gjør med gatebarn, Fabio ?

Fabio : (Nøler)
Neii? Jo, forresten, jeg har hørt noen rykter, men jeg har aldri tatt dem alvorlig.

Sergio : Politiet...politiet fjerner fattigbarnfor godt....!

Fabio : Fjerner dem for godt ? Nå skjønner jeg i alle fall ikke hva dere snakker om.

Mario : Sergio mener at ...at politiet dreper gatebarn !
(Det blir helt stille.)

Fabio : (Rister på hodet før han ser på klokken.)
Vet dere hva ? Nå synes jeg dere snakker tull, og det har ikke jeg tid til å høre på. Dere er rett og slett overtrøtte.
(Han ser på klokken igjen.)
Oj, nå glemmer jeg helt tiden. Kona kommer til å banke meg. Jeg lovet å være hjemme før klokken 6.

Liza : Nå er det du som tuller. Du må sikkert ha verdens søtteste kone så snill som du er ?

Fabio : Å, ja. Wilma er søt nok, men
(Fabio fullfører ikke det han skulle si.)
Nei, det er mitt problem. Forresten, nå må jeg stikke. Vi får snakke mer om dette på neste trening.
Jeg kjenner faktisk noen som kanskje kan hjelpe dere til å finne et sted å bo. Ok ?
(Fabio løper avgårde.)

(De tre blir sittende uten å si noe på en stund.
Mario tar av seg et par helt utslitte sko og holder dem opp.)

Mario : Disse holder ikke en trening til.

Sergio : Mine er også dårlige, men jeg innrømmer at dine ser verst ut.

Liza : Vi må prøve å få tak i nye.

Mario : Ja, og jeg vet akkurat hvilke jeg ønsker meg.

Sergio : Du er sprø, Mario. Tror du virkelig på den historien ?

Liza : Hva er det dere snakker om ? Hvilken historie ?

Sergio : Det kan Mario fortelle.

Liza : Javel, Mario, fortell !

Mario : Æsj ! Du bare ler av meg du og, akkurat som Sergio.

Sergio : Ja, Mario vil skaffe seg et par magiske fotballske.
(Sergio ruller seg rundt på bakken og ler.)

Liza : Er det noe å le av ?
Hvis det var noen som hadde trengt litt magi, så måtte det vel være oss. Kom igjen, Mario, fortell meg om det eventyret, så kan Sergio bare dø av latter.
Det er sikkert bedre enn å sulte ihjel, forresten.

Mario : (Føler seg oppmuntret av Liza.)
Husker du den sportsbutikken hvor vi stjal treningstøy ?

Liza : Ja, hos gamle Valdo nede i sentrum.

Mario : Det stemmer. I forgårs gikk Sergio og jeg forbi vinduene.
(Han tar fram et papir fra baklommen og viser det til Liza.)
Se her, jeg rippet med meg litt reklame. Dette er et bilde av PELE, den beste fotballspilleren som har levd. Bare les selv.
(Han gir arket til Liza som leser høyt.)

Mario : De skoene vil jeg ha, og i morgen skal de bli mine.
Blir dere med ?

Sergio : Vi bli vel pent nødt, men ikke før det begynner å mørkne.

Liza : Kan skjønt vi skal hjelpe deg, Mario.

Mario : Flott ! Da møtes vi rundt klokken 6 og legger en plan. Skal vi si det ?

Sergio og Liza : Ok !

Scene 4: Hjemme hos Fabio

(Fabios kone, Wilma, møter ham i døren. Hun er sur og irritert.)

Wilma : Har du vært på trening med de ungene igjen ?

Fabio : Ja, jeg sa jo det i morges. Husker du ikke det ?

Wilma : Nei, det husker jeg ikke.

Fabio : Jeg ropte det til deg etter frokosten.

Wilma : Jeg sier jo at jeg ikke hørte det !

Fabio : Nei, du lå vel for langt under dynen, tenker jeg.

Wilma : Ikke vær frekk !

Fabio : Jeg er ikke frekk, Wilma. Men du gidd aldri stå opp til frokosten lenger. Ligger bare der og burer og sover.

Wilma : (Fnyser og tramper i golvet.)
Hva skal jeg gjøre oppe så tidlig ? Sitte på pynt og smile, kanskje ? Forresten, så er middagen er den (Hun ser på klokken.) 10 minutter over 6!

Fabio : 10 minutter er vel ikke så mye. Du vet hvordan trafikken er i denne byen.

Wilma : Du er for sein ! Middagen din er iskald !

Fabio : Javel, da. Hva har du laget ?

Wilma : Det kan du finne ut av sjøl !

Fabio : Wilma, ikke vær så sur ! I morgen har jeg fri. Da kan vi være sammen hele dagen. Vi kan dra ned på Copa Cabana og spille strandvolleyball.

Wilma : Du kan spille, mener du. Jeg sitter bare og ser på.

Fabio : Du liker så godt å sole deg, så !

Wilma : Men jeg vil ikke. Forresten, du far ikke fri i morgen.

Fabio : Jo, det har jeg.

Wilma : Nei, det har du ikke. Du skal ut påut på en ekstrajobb.

Fabio : En ekstrajobb? Hva i all verden er det du snakker om ?

Wilma : De ringte fra jobben din. En som kalte seg Paulo spurte om du ville tjene noen centavos på overtid.

Fabio : Spurte Paulo etter meg ? Den fyren liker jeg ikke.

Wilma : Det spiller vel ingen rolle. Han er jo politi akkurat som du, og vi kan trenge noen ekstrainntekter.

Fabio : Jeg synes jeg tjener godt nok.

Wilma : Tjener du godt nok ? Jeg har jo ikke fått penger til ny kjole på et helt år, og undertøyet mitt er over en måned gammelt.

Fabio : Du skulle fortsatt i den butikkjobben.

Wilma : Aldri i verden ! Jeg hater fisk og fiskelukt !

Fabio : Ok, jeg gidd ikke krangle om det nå, men jeg ringer til Paulo og sier nei takk til eksrajobben.

Wilma : Det gjør du aldri ! Jeg har sagt at du kommer.

Fabio : Men Wilma da, jeg gledet meg til en tur på stranden.

Wilma : Nei ! Du skal på jobb ! Jeg lovet at du stilte opp, og Paulo sa at det var lettjente penger.

Fabio : (Sukker)
Javel, da. Men jeg liker det ikke. Sa han hva slags jobb det var ?

Wilma : Et eller annet med å holde vakt i en butikk - en sportsbutikk.

Fabio : (Sukker igjen)
Det må sikkert være hos gamle Valdo. Om det er aldri så galt, så er det da godt for noe. Kanskje kan jeg få kjøpt nye fotballsko til et par av guttene på

laget for en billig penge ?

- Wilma : Ikke tale om ! Nå er det min tur til å kjøpe klær. Jeg har allerede bestilt en ny kjole. Forresten, Paulo ba deg ta med tjenestepistolen. Bare i tilfelle det skulle dukke opp noe uventet trøbbel.
- Fabio : Og det sier du nå ? Det er akkurat derfor jeg ikke liker Paulo. Han er en skytegal drittsekk. Dette blir første og siste gang jeg blir med ham på jobb. Neste gang han ringer legger du bare på. Hører du det ?
- Wilma : Jada, jada, elskede. Kom nå her og se på bildet av den nye kjolen min.
- (Telefonen ringer. Det er Paulo igjen.)
- Fabio : Hallo, du snakker med Fabio.
- Paulo : Paulo her. På tide du kom deg hjem. Har du fått beskjeden av din kone ?
- Fabio : Det har jeg.
- Paulo : Flott ! Da vet du hva det dreier seg om.
- Fabio : Nei, det gjør jeg ikke, i alle fall ikke mer enn at det er en vaktjobb, så det må du fortelle meg.
- Paulo : Ok ! Vi skal sette en stopper for butikktveriene i sportsforretningen til gamle Valdo. Vet du hvor det er?
- Fabio : Jeg tror det. Laget mitt kjøper drakter hos ham.
- Paulo : Laget ditt ?
- Fabio : Ja, jeg trener 10 - 12 åringer.
- Paulo : Jasså? Da håper jeg det er skikkelige unger du har på laget ditt, for det er gutter og jenter på den alderen vi skal skremme litt.
- Fabio : Skremme litt ? Hva er det du mener ?

Paulo : Det skal jeg vise deg når pappeskeungene dukker opp. Bare husk å ta med deg pistolen.

Fabio : Hva i all verden skal vi med våpen mot unger ? Dette liker jeg ikke i det hele tatt, Paulo !

Paulo : Du er fersking i politiet, Fabio, og du har mye å lære. Bare ta med deg pistolen, så får du se hvordan en proff jobber inn litt ekstrapenger. Ok ?

Fabio : Ok, men jeg liker det ikke.

Paulo : Klokken 6 i morgen, og kom ikke for seint !

Scene 5: Politimord

(Klokken nærmer seg 6 om kvelden neste dag. Valdo har hatt mange nysgjerrige kunder, men heldigvis ingen tyver på besøk. Men bak et gatehjørne står 3 stykker og planlegger hvordan de skal lure Valdo. Det de 3 ikke vet, er at Paulo og Fabio har funnet et lurt sted hvor de kan se alt som skjer i butikken.)

Sergio : Der står skoene du ønsker deg, Mario. Rett foran bildet av PELE. Er du sikker på at du vil ha dem ? De ser ganske slitte ut, og du vet jo ikke om de passer.

Mario : De skoene der roper på meg, Sergio. Hører du ikke : - Mario ! Mario !

Sergio : Jaja, ikke overdriv nå.

Mario : Jeg overdriver ikke. Du må bare lære deg til å lytte. De skoene er magiske. De skal bringe meg til himmels. Jeg skal bli like berømt og rik som PELE.

Sergio : Det spør om du ikke blir enda mer magisk med et par nye sko.

Liza : Gi deg nå, Sergio. Tenk om Mario har rett ? La oss heller bli enige om hvordan vi skal klare å knabbe dem.

- Mario : Kan vi ikke gjøre sånn som vi pleier ? Dere to spør Valdo om dere kan få prøve nye sko. Når han er opptatt med dere, snapper jeg skoene og stikker.
- Sergio : Tror du det går ? Tenk om han kjenner oss igjen fra den gangen vi stjal treningstøy ?
- Liza : Det er så lenge siden. Dessuten hadde jeg langt hår.
- Sergio : Og om det ikke går, løper vi lett fra gamle Valdo.
- Liza : Vi får bare håpe at han ikke har skaffet seg vakter.
- Mario : Jeg kan ikke se noen ? Kan dere ?
(De ser opp- og nedetter gaten, Men kan ikke få øye på noe mistenkelig. Alt ser normalt ut.)
- Sergio : Nei, politivakter er dyre, og jeg tror Valdo er en skikkelig gnier. Kom igjen, Liza. Like godt å hoppe i det som å krype. Nå gjelder det.
- Liza : (Trekker pusten dypt.)
Greit ! Nå er jeg klar.
- Mario : Lykke til.
- Sergio : Lykke til selv.
(Sergio og Liza går mot butikken til Valdo. Hele tiden ser de seg rundt, redd for at det plutselig skal dukke opp politi eller andre vakter.)
- (Mens de to går inn i butikken, dytter Paulo borti Fabio som er sur fordi han må være med på noe så kjedelig.)
- Paulo : Se nå !
Der går to typiske pappeskeunger inn til Valdo.
Jeg vedder på at det skjer noe ganske snart.
- Fabio : (Gidd ikke se.)
Hva da ? Og hvordan kan du se forskjell på pappeskeunger og andre ?
- Paulo : Erfaring, Fabio, erfaring ! Og det er lett å se. Bare følg med på hodebevegelsene. De ser seg rundt hele tiden.

Fabio : Gjør ikke alle unger det ? Unger er nysgjerrige vet du.

Paulo : Jada, kjempenysgjerrige på hva de kan stjele. Bare vent og se.

Fabio : (Snur seg endelig og ser. Han får sjokk, for han kjenner straks igjen Sergio og Liza. Med ett husker han samtalen fra i går. Dermed slipper 3 ord over leppene hans.)
Du har rett !

Paulo : Hva mener du ?

Fabio : Eh ...jeg mener ..du har rett. De to der kjenner jeg, og de er...de er...

Paulo : ...pappeskeunger ? Kjenner du pappeskeunger ?

Fabio : Eh ...ja, de...de spiller på laget mitt. Det er Sergio og Liza.

Paulo : Javel, ja. Og nå har de tydeligvis tenkt å kjøpe seg nye fotballsko ser det ut til. Tror du at de har penger til det ?

Fabio : N - nei, det tror jeg ikke.

Paulo : Det tror ikke jeg heller, men jeg tror jeg vet hva som skjer om et lite øyeblikk.

Fabio : Hva da ?

Paulo : Da kommer det en tredje pappeskeunge i en viss fart, napper med seg noen esker bak ryggen på Valdo, og stikker dobbelt så fort.

Fabio : Mario !

Paulo : Mario ? Mener du at den tredje heter Mario ?

Fabio : Å, herregud, der kommer han !
(Mario kommer løpende, snapper skoene til PELE og stikker lynkjapt.)

Paulo : (Paulo hopper fram og sperrer veien for Mario mens han brøler :)

Trekk pistolen og stopp de to andre så tar jeg meg av tyven ! Fort deg !

Mario : (Mario bråstopper da han ser Paulo.)
Sergio! Liza! Se opp for purken ! Stikk av !
(Han tverrvender og prøver å løpe fra Paulo.)
(Imens har Valdo grepet tak i Liza, men Sergio kommer seg unna og løper - rett mot Fabio.)

Sergio : Er det deg, Fabio ?

Fabio : (Er helt stum og nikker bare. Så hører de Paulo rope.)

Paulo : Stopp Mario, eller så skyter jeg ! Stopp sa jeg !
(Men Mario stopper ikke.)
Neivel, du får det som du vil din lausunge !
(Så høres et skarpt smell fra pistolen og et skrik.
Ett smell til, og det blir helt stille. Helt stille -
til Paulo kommer fram igjen og stikker pistolen
i beltet.)
Javel, så du fikk tak i ham ? Og Valdo tok jenten?
Bra ! Da har vi alle tre.

Fabio : Hva - hva har du gjort ? Skjøt du Mario ?

Paulo : Selvfølgelig ! Han nektet å stoppe. Da er det bare en ting å gjøre.

Fabio : Å, nei ! Hva er det jeg er med på ?

Paulo : Du er med på å gjøre jobben din som en skikkelig politi. Det er 7 - 7 millioner pappeskeunger her i landet, og alle stjeler ! Vi har massevis å gjøre for å få slutt på det, skjønner du ?

Fabio : Du er gal ! Det var du som burde vært skutt !

Paulo : Æsj for en blautfisk ! Stikk hjem til kona di og få deg litt trøst. Valdo og jeg tar oss av disse to.

Fabio : (Bli fra seg av raseri og kaster seg over Paulo.)
Det skal aldri skje, din morder ! Dette skal du ikke slippe fra !

(Mens de sloss, klarer Sergio og Liza å stikke. Men Paulo og Valdo blir for sterke for Fabio. De slår

ham i svime.)

Valdo : Det var litt av en medhjelper du hadde. Hva vil du gjøre med ham ?

Paulo : (Gnikker seg på haken.)
Han kan bli farlig om vi lar ham gå. Nei, jeg tenker vi får sende ham samme veien som tyven Mario. Gi meg en hånd.

(De drar Fabio med seg bak der Mario ligger. Et nytt skudd høres.)